

ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ:

Καλησπέρα σας.

Το αντικείμενο της σημερινής συζήτησης εδώ είναι ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον κοινωνικό ζήτημα, το οποίο, τόσο από την εμπειρία μου - και την προηγούμενη αλλά και την τωρινή - προσλαμβάνει διαστάσεις και εθνικού ζητήματος εξαιτίας του γεγονότος ότι το φαινόμενο στη χώρα είναι ογκώδες και μαζικό.

Και εξηγούμαι αμέσως: εκπροσωπούμε το 70% περίπου της παράνομης μετανάστευσης στην Ευρώπη. Εκπροσωπούμε το 80% των συλλήψεων παράνομων μεταναστών, πολιτών δηλαδή που επιχειρούν να μπουν παράνομα στα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πρόκειται για ένα τεράστιο ζήτημα, το οποίο είναι ανθρωπιστικό καταρχήν. Διαχειριζόμαστε κάθε χρόνο περίπου 200.000 ψυχές. Οι οποίοι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εισέρχονται στη χώρα και επιχειρούν είτε να πάνε στην Ευρώπη δια μέσου της Ελλάδας, να την χρησιμοποιήσουν δηλαδή ως χώρα διέλευσης, είτε να παραμείνουν εδώ και να λάβουν νομιμοποίηση.

Εκατοντάδες χιλιάδες δυστυχισμένες υπάρξεις οι οποίες αναζητούν μια καλύτερη τύχη στην Ευρώπη έρχονται μέσω από τη χώρα μας για να διεκδικήσουν ακριβώς αυτή την καλύτερη τύχη.

Αυτό είναι μια βόμβα, είναι μια βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας, της δημοκρατίας, της κοινωνικής συνοχής. Είναι ένα ογκώδες κοινωνικό ζήτημα πολιτικό, εθνικό το οποίο οφείλουμε και καλούμαστε να διαχειριστούμε.

Δυστυχώς δεν έχουμε τέτοιες υποδομές. Έχουμε αιφνιδιαστεί από τον όγκο και το πλήθος των εισερχομένων με αποτέλεσμα να μην έχουμε προλάβει και για άλλους λόγους πολλούς που τους ξέρετε, οι αντιδράσεις που υπάρχουν στις τοπικές κοινωνίες, να μην υπάρχουν χώροι φιλοξενίας.

Αυτό έχει και μια άλλη επίπτωση εξαιρετικά σημαντική και πολιτική επίπτωση και ταυτόχρονα ανθρωπιστική και διεθνή, επειδή είναι εδώ και ο κος Τσαρμπόπουλος και βλέπω και πανεπιστημιακούς ανάμεσά σας. Είναι η αδυναμία μας να ξεχωρίσουμε αυτούς που

πραγματικά έχουν ανάγκη από ένα καθεστώς ανθρωπιστικής προστασίας ή ένα καθεστώς παροχής ασύλου.

Δηλαδή δεν παρέχουμε την αναγκαία φιλοξενία και προστασία σε αυτούς που πραγματικά έχουν ανάγκη αυτής ως πρόσφυγες γιατί προέρχονται από χώρες ενδεχομένως που είναι σε καθεστώς εμφυλίου πολέμου. Γιατί προέρχονται από χώρες, οι οποίες έχουν θρησκευτικές ή φυλετικές διαφορές ή δεν υπάρχει δημοκρατία στη χώρα τους.

Αυτό λοιπόν, είναι ένα τεράστιο έλλειμμα και οδηγεί πολλές φορές τη χώρα σε καταδίκες από τα ευρωπαϊκά ή και διεθνή όργανα τα οποία έχουν να κάνουν με την εφαρμογή του διεθνούς δικαίου και του δικαίου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα. Ένα τεράστιο έλλειμμα.

Για παράδειγμα, την ώρα που μπαίνουν κάποιοι, ένα καράβι μέσα στη χώρα ή μια ομάδα από τον Έβρο δεν υπάρχει η δυνατότητα από τη δική μας την πλευρά να υπάρχουν μεταφραστές, ο καθένας δηλώνει ότι θέλει. Λέει ότι είναι Παλαιστίνιος για παράδειγμα, ενώ αν υπήρχαν μεταφραστές διαφόρων γλωσσών και διαφόρων διαλέκτων θα μπορούσαν άμεσα και γρήγορα οι διερμηνείς αυτοί να εντοπίσουν από πού προέρχονται οι συγκεκριμένοι και αν πράγματι είναι από ευαίσθητες, εύφλεκτες περιοχές και να τους παραχθεί καθεστώς προστασίας.

Να σας δώσω ένα δείγμα της συμπεριφοράς μας αυτής, είναι ότι ο μέσος όρος στην Ευρώπη παροχής ασύλου είναι αν δεν κάνω λάθος, κύριε Τσαρμπόπουλε, από 25-35%, εμείς έχουμε εδώ ένα ποσοστό της τάξεως, ένα πολύ χαμηλό ποσοστό που δεν ξεπερνά το 1%.

Και βεβαίως όλοι τώρα εδώ ζητούν άσυλο, ζητούν να προστατευτούν ως πρόσφυγες, πράγμα το οποίο δεν ισχύει αλλά δυστυχώς εμείς δεν έχουμε τη δυνατότητα να προστατεύσουμε τους πραγματικούς πρόσφυγες που είναι ιερή υποχρέωσή μας να το κάνουμε, και είναι ιερή υποχρέωση κάθε πολίτη, κάθε πολιτισμένου κράτους και κάθε συντεταγμένης και πολιτισμένης κοινωνίας.

Και επίσης, εξαιτίας της αδυναμίας, της οποίας έχουμε να φιλοξενήσουμε όλους αυτούς τους ανθρώπους πολλές φορές πολλοί από αυτούς παράνομοι πια, οδηγούνται στην εκμετάλλευση, σε δίκτυα σωματεμπορίας, ναρκωτικών, σε δίκτυα αλητείας, εγκληματικότητας και αυτό έχει επίπτωση σε όλη την πραγματικότητα την κοινωνική που

επικρατεί στη χώρα σε μια περίοδο κρίσης και βεβαίως στο στοιχείο της κοινωνικής ειρήνης.

Αυτή είναι η πραγματικότητα. Αυτή είναι η βόμβα, η οποία διαρκώς είναι με ένα φιτίλι αναμμένη και κάποια στιγμή θα εκραγεί. Αυτό είναι βέβαιο. Γιατί το πρόβλημα είναι εξόχως κοινωνικό, αλλά είναι και πάρα πολύ ογκώδες όπως είπα.

Τι κάνουμε για να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο αυτό. Καταρχήν η βασική μας θέση είναι ότι το πρόβλημα αυτό δεν είναι ελληνικό, δεν είναι ένα εθνικό ζήτημα. Δεν μπορεί κανείς να υποστηρίξει ότι μια μικρή χώρα όπως η Ελλάδα μπορεί να αντιμετωπίσει ένα τόσο μεγάλο φαινόμενο.

Και το λέω αυτό για όλους μας, όποιες απόψεις και αν έχει κανείς για το ζήτημα. Ακόμα και τις πιο προοδευτικές απόψεις να διαθέτει κανείς πάνω στο ζήτημα δεν μπορεί μια μικρή χώρα να επιλύσει ένα τόσο μεγάλο ζήτημα. Δεν μπορούμε εμείς ως κοινωνία των 10-11 εκατομμυρίων να απορροφήσουμε τις ροές εκατομμυρίων ανθρώπων που αναζητούν μια καλύτερη τύχη στον κόσμο θέλοντας να πάνε στην Ευρώπη. Δεν μπορούμε να το πετύχουμε αυτό αντικειμενικά. Και μάλιστα σε μια περίοδο κρίσης.

Κάναμε θαυμαστά πράγματα. Υποθέτω τα είπε ή θα τα πει η παρισταμένη αρμοδία υφυπουργός για τη μετανάστευση, η κυρία Τζάκρη από το Υπουργείο Εσωτερικών.

Κάναμε θαυμαστά ως ελληνική κοινωνία. Έχουμε απορροφήσει και έχουμε ενσωματώσει εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες, νομίμους μετανάστες που ζουν στη χώρα θα έλεγα με υποδειγματικό τρόπο παρά τα προβλήματα που υπάρχουν. Αλλά νομίζω ότι αυτό είναι οριακό πια.

Οριακή η δυνατότητά μας να απορροφήσουμε περαιτέρω και άλλους ανθρώπους. Το πρόβλημα λοιπόν είναι ευρωπαϊκό, και όχι ελληνικό. Για αυτό η διαρκής μας προσπάθεια είναι να αναπτύξουμε πολιτικές σε επίπεδο Ευρώπης.

Πρώτα-πρώτα, η φύλαξη των συνόρων. Υπάρχει μια πολύ σημαντική εξέλιξη στη χώρα τα τελευταία χρόνια. Είναι η υπόθεση του ΦΡΟΝΤΕΞ. Η φύλαξη των συνόρων δηλαδή από μια πολυεθνική δύναμη, αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα βρίσκονται 18 χώρες με 23 μέσα

πλωτά-εναέρια τα οποία μέσα επιχειρούν στα σύνορά μας, τα χερσαία και τα θαλάσσια.

Είναι μια άμεση γνώση που έχουν οι φίλοι μας, τα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης από το τι συμβαίνει στα σύνορά μας καθημερινά. Και πρέπει να σας πω ότι η εμπειρία είναι εξαιρετική.

Το δεύτερο είναι ότι επιχειρούμε να εφαρμόσουμε μια σειρά από κοινές πολιτικές αποτροπής του φαινομένου ή καταστολής του φαινομένου. Εγώ είμαι υποχρεωμένος εδώ να σας μιλήσω για την αντιμετώπιση του φαινομένου της λαθρομετανάστευσης για αυτό αναφέρομαι σε όλα αυτά τα ζητήματα.

Αναφέρομαι λοιπόν, στη δυνατότητά μας και στην επιδίωξή μας να συνάπτουμε συμφωνίες κυρίως σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης με τρίτες χώρες. Γιατί αντιλαμβάνεσθε πόσο δύσκολο είναι για την Ελλάδα να συνάψει μια συμφωνία επανεισδοχής με το Μπαγκλαντές για παράδειγμα ή με το Αφγανιστάν. Δεν υπάρχει δηλαδή διπλωματική εκπροσώπηση. Ή με το πολύ «δύσκολο» Πακιστάν κ.ο.κ. Ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει τη δυνατότητα να το πραγματοποιεί αυτό.

Τρίτον, επιχειρούμε με πολιτικές να ενθαρρύνουμε τον εθελοντικό επαναπατρισμό. Ήδη πριν από 3 μέρες υπογράφηκε μια σύμβαση από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη με μη κυβερνητικές οργανώσεις για να αρχίσει να λειτουργεί ένα πρόγραμμα εθελοντικού επαναπατρισμού, το οποίο με κίνητρα μπορεί ο παράνομος μετανάστης που είναι εδώ να επιστρέψει στη χώρα του, να του πληρωθεί το εισιτήριο και κάποια έξοδα και να του δοθεί κάποια βοήθεια προκειμένου να αποκατασταθεί επαγγελματικά στη χώρα του.

Επίσης, προωθούνται πολιτικές ομαδικών επαναπροωθήσεων, ευρωπαϊκών επαναπροωθήσεων έτσι ώστε να είναι δυνατή η επαναπροώθηση μεταναστών από μια συγκεκριμένη χώρα όταν αυτές οι επιχειρήσεις γίνονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο από δυο, τρεις, τέσσερις ή και παραπάνω χώρες.

Πρέπει να πω ότι προσφάτως ήρθε για κύρωση στο Συμβούλιο Υπουργών και η συμφωνία επανεισδοχής με την Τουρκία. Γιατί το αναφέρω αυτό; Η Τουρκία είναι χώρα κλειδί. Το 90% του δικού μας προβλήματος προέρχεται από την Τουρκία.

Και όσο οι βόρειες αφρικανικές χώρες, οι χώρες Μαγκρέμπ, η Λιβύη, η Αίγυπτος συνάπτουν συμφωνίες με χώρες της νοτίου Ευρώπης την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία κλπ., και περιορίζεται από εκεί το φαινόμενο άλλο τόσο οι ροές οδηγούνται μέσω Τουρκίας η οποία αδρανεί, δεν φυλάσσει τα σύνορά της και το φαινόμενο καθημερινά διογκώνεται και διοχετεύεται στη Ευρώπη μέσω της Ελλάδας.

Ήρθε λοιπόν ένα κείμενο συμφωνίας επανεισδοχής με τους Τούρκους, Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας, μιας και η διμερής συμφωνία σχεδόν ουδέποτε λειτούργησε. Από τα 80.000 αιτήματα περίπου που υποβλήθηκαν τα τελευταία 9 χρόνια που λειτουργεί η συμφωνία μόλις 2.400 αιτήματα ικανοποιήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια. Αντιλαμβάνεσθε ότι υπήρξε μια άρνηση από την πλευρά της Τουρκίας να εφαρμόσει τη συμφωνία.

Αντιλαμβανόμαστε ότι και οι Τούρκοι έχουν προβλήματα, ωστόσο υπάρχει ένα ζήτημα εφαρμογής πια συμφωνηθέντων. Και ελπίζουμε ότι σύντομα αυτή η συμφωνία θα κυρωθεί αφού λυθούν κάποια επιμέρους προβλήματα που υπάρχουν και θα αρχίσει η Τουρκία πια να υλοποιεί τα συμφωνηθέντα με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από εκεί και πέρα στο εθνικό πεδίο θέλω να σας πω ότι εμείς έχουμε αποφασίσει μια δραστική πολιτική. Έχουμε κλείσει εντελώς τα σύνορά της εξόδου. Γιατί; Διότι όσο τα σύνορά μας είναι ανοιχτά και όσο εμείς παριστάνουμε τους κουτοπόνηρους και στέλνουμε ως χώρα του Σένκεν σε χώρες της Ευρώπης πολίτες τρίτων χωρών χωρίς παραστατικά έγγραφα και παράνομα, τόσο τα δίκτυα και τα κυκλώματα της διακίνησης θα στέλνουν στην Ελλάδα κόσμο.

Και το μήνυμα στα κυκλώματα αυτά είναι ότι δεν θα περάσετε από την Ελλάδα. Και δεν θα περάσουν θέλω να σας πω γιατί, αν συνεχίσουν να περνάνε, θα γεμίσει η χώρα δυστυχημένους ανθρώπους τους οποίους δεν μπορούμε να διαχειριστούμε. Και δημιουργείται ένα τεράστιο ανθρωπιστικό ζήτημα.

Το δεύτερο που κάνουμε είναι ένας επανασχεδιασμός για τη φύλαξη των συνόρων. Δεν θα σας κουράσω με τα επιχειρησιακά. Το τρίτο που κάνουμε είναι να αρχίσουμε την προετοιμασία για τη δημιουργία χώρων φιλοξενίας όπου τα screening centers. Δηλαδή τι σημαίνει αυτό; Ότι όταν έρχεται ένας αριθμός υπηκόων τρίτων χωρών,

πολιτών από τρίτες χώρες που θέλουν να μπουν στη χώρα γίνεται ένας διαχωρισμός. Σε αυτούς που ζητούν άσυλο και πρέπει να τους χορηγηθεί άσυλο, θα αναφερθώ στη συνέχεια.

Σε αυτούς οι οποίοι θέλουν παράνομα να εισέλθουν στη χώρα ως μετανάστες. Και βεβαίως αυτοί οι οποίοι διακινούν τους μετανάστες, οι εγκληματίες, οι κακοποιοί, οι διακινητές. Τώρα είναι όλοι μαζί με αποτέλεσμα αυτά που σας περιέγραψα στην αρχή.

Με διερμηνείς, με προσωπικό που μπορεί να υποστηρίξει κοινωνικά όλους αυτούς τους ανθρώπους έτσι ώστε η χώρα να αποκτήσει υποδομές υποστήριξης και διαχείρισης ανθρωπιστικής αυτών των ανθρώπων όσο διάστημα θα βρίσκονται στη χώρα.

Έτσι ώστε πραγματικά να γίνουμε μια χώρα, η οποία φιλοξενεί τους ανθρώπους με σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, στις ατομικές ελευθερίες, τα δικαιώματά τους και τη δυνατότητά τους φεύγοντας από εδώ να θυμούνται ότι φιλοξενήθηκαν σε μια χώρα η οποία τους σεβάστηκε. Και να αποδοθεί το άσυλο σε αυτούς που το έχουν ανάγκη και να το απολαύσουν με βάση το διεθνές δίκαιο, το δίκαιο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και της Ύπατης Αρμοστείας.

Επίσης, προχωρούμε στην εφαρμογή μιας νέας πολιτικής ασύλου. Υπάρχει ένα έτοιμο σχέδιο νόμου το οποίο θα επιχειρήσουμε να φέρουμε το επόμενο διάστημα στο Κοινοβούλιο, το οποίο ουσιαστικά απαντά σε αυτές τις αδυναμίες που ανέφερα προηγουμένως.

Μια ανεξάρτητη αρχή ουσιαστικά η οποία θα εξετάζει τα αιτήματα ασύλου με τρόπο αντικειμενικό και θα αποδίδει την ιδιότητα του πρόσφυγα σε αυτόν που τη ζητάει, σε αυτούς που την έχουν ανάγκη.

Νομίζω ότι εάν μπορέσουμε να εφαρμόσουμε όλες αυτές τις πολιτικές θα μπορέσουμε στη συνέχεια να διαχειριστούμε με πιο αποτελεσματικό τρόπο το θέμα της λαθρομετανάστευσης, το θέμα του ασύλου και το θέμα το μεταναστευτικό στη χώρα γενικότερα.

Πριν κλείσω όμως, θα επανέλθω σε αυτό που είπα κάποια στιγμή στη μέση της ομιλίας μου. Ότι δηλαδή το πρόβλημα δεν μπορεί να αποτελεί διαχείριση ενός μέλους-κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν είναι εθνικό ζήτημα με τη στενή έννοια.

Είναι εθνικό ζήτημα με την έννοια της βόμβας στην κοινωνική ειρήνη, αλλά από την άλλη πλευρά είναι ένα ευρωπαϊκό ζήτημα και

παγκόσμιο ζήτημα, στη συγκεκριμένη περίπτωση ευρωπαϊκό ζήτημα, που πρέπει να διαχειριστεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις πολιτικές της.

Εδώ πρέπει να πω ότι δυστυχώς η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδεικνύει μια συμπεριφορά, η οποία δεν βάζει ψηλά στην ατζέντα των ενδιαφερόντων της τη μετανάστευση. Κάπου υπάρχει ως γνωστόν η ευρωπαϊκή δυστοκία, η ευρωπαϊκή υποκρισία και η αποφυγή ανάληψης ευθυνών.

Το πρόβλημα είναι κοινό, ανήκει σε όλους. Και κατ' αυτή την έννοια έχουν υποχρέωση οι ευρωπαίοι ηγέτες και στο επίπεδο του Συμβουλίου Κορυφής και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στο Κοινοβούλιο, στα συμβούλια Υπουργών να αναλάβουν όλοι τις ευθύνες τους.

Και αυτό επιχειρούμε να κάνουμε μέσα από την προσπάθεια και την παρουσία μας σε όλα τα ευρωπαϊκά όργανα.

Εγώ θα έλεγα κλείνοντας, ότι αυτό που πρέπει να κάνουμε εμείς είναι να προσαρμοστούμε στις επιταγές του διεθνούς δικαίου, του ευρωπαϊκού δικαίου έτσι ώστε να είμαστε μια χώρα η οποία συμπεριφέρεται στους ανθρώπους με τρόπο αξιοπρεπή και με σεβασμό στην προσωπικότητά τους και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Και από την άλλη, να διεκδικήσουμε όχι για λόγους τόσο οικονομικούς αλλά κυρίως για λόγους πολιτικούς και διπλωματικούς και λόγους ισχύος, τη δυνατότητά μας να διαχειριστούμε αυτό το τεράστιο κοινωνικό θέμα.

Ευχαριστώ πολύ.
